

Arrest

nr. 347 058 van 22 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van eerste, tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. DELHEZ, die tevens vierde en vijfde verzoekende partij vertegenwoordigt. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2019 dienen eerste verzoekende partij N.L. en tweede verzoekende partij L.L. en hun twee meerderjarige dochters (vierde verzoekende partij De.L. en vijfde verzoekende partij Da.L.) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van eerste en tweede verzoekende partij wordt tevens ingediend in naam van hun drie minderjarige kinderen, met name hun dochter X.L. (derde verzoekende partij) en hun twee zonen Le.L. en La.L.

Op 17 december 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) deze verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Verzoekende partijen dienen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 10 juni 2020 dienen vierde en vijfde verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 augustus 2020 verklaart de commissaris-generaal deze volgende verzoeken onontvankelijk. De Raad verwerpt het beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 246 370 van 17 december 2020 (voor vierde verzoekende partij) en bij arrest nr. 247 889 van 21 januari 2021 (voor vijfde verzoekende partij).

1.3. Op 10 augustus 2020 dienen Le.L. en La.L. als begeleide minderjarigen, in eigen naam, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2021 verklaart de commissaris-generaal deze verzoeken onontvankelijk in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad verwerpt het beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 261 569 van 4 oktober 2021.

1.4. Op 20 december 2021 dienen eerste en tweede verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek wordt tevens ingediend in naam van hun drie minderjarige kinderen.

Op 15 maart 2022 verklaart de commissaris-generaal deze volgende verzoeken onontvankelijk. De Raad verwerpt het beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 294 871 van 29 september 2023.

1.5. Op 8 februari 2022 dient derde verzoekende partij, op dat moment nog minderjarig, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 mei 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek onontvankelijk in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. De Raad verwerpt het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 294 872 van 29 september 2023.

1.6. Eerste verzoekende partij keert terug naar Albanië, de eerste keer van december 2024 tot april 2025 en de tweede keer voor een week tot tien dagen in september 2025.

1.7. Op 1 oktober 2025 dienen eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in en dient derde verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 november 2025 verklaart de commissaris-generaal deze volgende verzoeken onontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.8. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij N.L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Laç, gelegen in de regio Lezhë (gemeente Kurbin, Albanië). U stopte met werken nadat in 2012 bij u de ziekte van Vaquez-Osler werd vastgesteld. Sindsdien bent u in Albanië erkend als invalide. Op 2 september 2019 verlieten u, uw echtgenote L.L. en vijf van uw kinderen Albanië, richting Griekenland. Jullie verbleven daar een maand bij uw schoonbroer in Athene, alvorens op 2 oktober 2019 vanuit Griekenland het vliegtuig te nemen naar België. Het waren uw dochter Da.L. en De.L. die voor België kozen omdat ze vernomen hadden dat de kwaliteit van medische gezondheidszorg hier goed is. U diende hier in België op 7 oktober 2019 samen met uw echtgenote L.L. (O.V. [...]) een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de precaire gezondheidssituatie van uw tweelingdochters, Da.L. (O.V. [...]) en De.L. (O.V. [...]). Zij lijden beiden aan epilepsie.

Op 17 december 2019 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd gesteld dat de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw dochters, gestaafd door een hele resem medische documenten, en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Er werd tevens gesteld dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Ook het verzoek van uw echtgenote, die zich bij haar verzoek integraal steunde op de motieven aangehaald door u, werd als kennelijk ongegrond beschouwd. U en uw echtgenote dienden tegen deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 20 december 2021 hier uw tweede verzoek om internationale bescherming in. Op dezelfde dag diende ook uw echtgenote een tweede verzoek in. U verklaarde in het kader van dit tweede verzoek Albanië verlaten te hebben omwille van problemen met uw schuldeisers nadat u omwille van uw medische toestand geld geleend had. Uw schuldeiser eiste daarenboven uw toen nog minderjarige dochter X.L. op als betaling (O.V. [...]).

Op 15 maart 2022 werd uw tweede verzoek niet ontvankelijk verklaard aangezien uw verklaringen omtrent de problemen die u had met schuldeisers niet konden overtuigen. U en uw echtgenote dienden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 september 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep omdat zij oordeelde dat u geen enkel nieuw element aangebracht had of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U keerde terug naar Albanië in december 2024 en bleef drie maanden lang in Albanië. In april 2025 kwam u terug naar België. Op 1 oktober 2025 diende u een derde verzoek in omdat u in bloedwraak zit met de familie S. Op 14 augustus 1949 werd uw grootvader vermoord omdat hij in een rechts verzet zat tegen de communisten samen met een aantal anderen. Uw grootvader werd tevens schuldig geacht aan het doden van twee personen van de familie van N.S. Na de val van het communisme in 1992 kon u niet naar school gaan. In 1997 liet P.S., de zoon van N.S. aan uw vader weten dat hij hem nog bloed verschuldigd was. Op 7 oktober 1997 werd u met een automatisch geweer beschoten en had u twee schotwonden in het been. U deed aangifte, maar de politie deed daar niets mee aangezien de staat toen niet functioneerde. U deed zelf onderzoek en daaruit bleek dat Z.S., de zoon van P.S. achter deze aanslag op u zat. Z.S. had een hoge functie bij de politie. U besloot hierna naar Tirana te verhuizen en lette enorm op wanneer u buiten kwam. U werd tot aan uw vertrek in 2019 nog constant bedreigd door de zonen van P.S. U heeft dit eerder niet vermeld omdat u hoopte dat het tot een verzoening zou komen, wat niet het geval was.

U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt het CGVS in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing. De door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw dochters en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen

voorafgaand aan uw vertrek naar België ressorteerden immers niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming waarin u problemen aanhaalde met uw schuldeisers werd niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen enkel nieuw element aangebracht had of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verwierp uw beroep en volgde het Commissariaat-generaal integraal in haar beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u in een bloedwraak zit met de familie S., u op 7 oktober 1997 aangevallen werd met een automatisch wapen en sindsdien constant bedreigingen krijgt, overtuigen deze verklaringen allerminst. Ten eerste is het zo dat u deze gebeurtenissen -, ofschoon u in uw huidig verzoek stelt dat deze uw vrees bij terugkeer naar Albanië bepalen, - op geen enkel moment ter sprake bracht tijdens uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming terwijl deze problemen toen al bestonden. Integendeel, toen u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had gekend met medeburgers antwoordde u ontkennend (CGVS vragenlijst VIB I, vraag 3.7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek bracht u deze problemen geheel niet ter sprake en ook toen, wanneer u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had gekend in Albanië, verklaarde u nooit met medeburgers in Albanië problemen te hebben gekend (CGVS VIB I, p. 12). Evenmin verklaarde u hierover iets tijdens uw tweede verzoek, integendeel, u sprak er enkel over de problemen met uw schuldeisers en wanneer u gevraagd werd of u daarnaast nog andere elementen had die u wou toelichten met betrekking tot uw tweede verzoek, verklaarde u andermaal dat dit niet het geval was (Verklaringen volgend verzoek VIB II, vraag 20). Uw echtgenote verklaarde toen eveneens geen andere elementen te willen toevoegen behalve de medische situatie van uw dochters en de problemen met de schuldeiser (Verklaringen volgend verzoek L.L. VIB II, vraag 20). Daarnaast blijkt dat u ook ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw tweede verzoek net zomin met enig woord repte over enige vrees omwille van een bloedwraak. U beperkte zich er louter tot het herhalen van uw problemen met de schuldeisers. U gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidig verzoek waarom u hierover tijdens uw vorig verzoek niets verteld heeft, verklaarde u dat u dit niet logisch vond omdat u hoopte op een verzoening ondanks dat men u bleef bedreigen (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 17). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij deze problemen niet vermeldde omdat jullie niet zeker waren of jullie hier konden blijven. Daarom bewaarde ze dit motief voor een volgend verzoek (Verklaringen volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 17). Deze verklaringen houden uiteraard geen steek. Een verzoek om internationale bescherming op zich impliceert immers een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat u naliet de essentie van uw vlucht uit Albanië en uw vrees bij terugkeer tijdens uw vorige twee verzoeken mee te delen, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven ernstig kan worden getwijfeld.

Wat nog meer is, u en uw echtgenote leggen compleet verschillende verklaringen af over de beschieting van 1997. U zegt dat dit kaderde in een bloedwraak en u rechtstreeks beschoten werd door Z.S. en hierbij twee schotwonden aan uw been had (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 17). Uw echtgenote daarentegen weet allereerst niet wie u beschoten heeft of waarom precies, maar kadert dit wel in de algemene chaos en oorlogstoestand die er toen heerste en stelt dat u niet rechtstreeks beschoten werd (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 17).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat indien u daadwerkelijk een actieve bloedwraakvete verwickeld bent, uw kinderen hier bitter weinig van af weten. Uw dochter X.L. weet enkel dat u een aanvaring had met de familie S., maar kan daar verder niets over vertellen en haalt evenmin aan dat het om een bloedwraak zou gaan (Verklaring volgend verzoek X.L. VIB II, vraag 17). Uw dochter Da.L. haalt aan dat uw eigen vader problemen had met de familie S. en u dat een jaar voor jullie vertrek aan haar zei, maar weet daar verder

niets van omdat u vond dat het beter was dat ze er niets van wist (Verklaring volgend verzoek Da.L. VIB III, vraag 17). Ook uw dochter De.L. raakt niet verder dan te stellen dat er een kleine aanvaring was met de familie S. en dat u hier pas de laatste jaren met hen over sprak, maar is zelf niet in staat verdere uitleg te verschaffen bij de vrees voor deze familie (Verklaring volgend verzoek De.L. VIB III, vraag 17 en 20). Er kan en mag immers verwacht worden dat indien u effectief in een bloedwraak verwickeld bent, uw kinderen weten voor wie ze vrees moeten hebben, wat de reden daarvan is en welke incidenten er plaatsgevonden hebben, zodoende zich beter te kunnen beschermen. Dat u zulks niet zou zeggen aan uw kinderen, toont bijgevolg aan dat er in hun hoofde geen reële vrees is bij terugkeer naar Albanië.

Daarenboven blijkt dat u minstens tweemaal terug bent gekeerd naar Albanië. Eenmaal van december 2024 tot april 2025 (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 16) en een andere keer voor een week tot tien dagen in september 2025 voor de begrafenis van uw moeder (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 16). Hoewel voor de terugkeer omwille van de begrafenis van uw moeder begrip opgebracht kan worden, is dat niet het geval voor uw terugkeer van december 2024 tot april 2025. Dit staat haaks op uw vrees voor terugkeer en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak verder. Bovendien blijkt dat uw echtgenote wel in België bleef in die periode (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 16).

Gelet op bovenstaande elementen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie S. en hierdoor niet naar Albanië terug te kunnen.

U maakte verder niet aannemelijk dat u bij eventuele problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers nergens in uw verklaringen aan waarom u de hulp van en/of bescherming van deze autoriteiten niet zou kunnen inroepen (Verklaring volgend verzoek VIB II en VIB III). U stelde bovendien in het kader van uw eerste verzoek nooit enige problemen met de Albanese autoriteiten te hebben gekend (persoonlijke notities CGVS 1ste VIB, p. 12). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie

uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.9. De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij L.L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig uit Derven (regio Durrës, Albanië). U bent gehuwd met N.L. (O.V. [...]). Sinds 2002 bent u woonachtig in Laç, Albanië. Op 2 september 2019 verlieten u, uw echtgenoot N.L. en vijf van uw kinderen Albanië, richting Griekenland. Jullie verbleven daar een maand bij uw schoonbroer in Athene, alvorens op 2 oktober 2019 vanuit Griekenland het vliegtuig te nemen naar België. Het waren uw dochter Da.L. en De.L. die voor België kozen omdat ze vernomen hadden dat de kwaliteit van medische gezondheidszorg hier goed is. U diende hier in België op 7 oktober 2019 samen met uw echtgenoot N.L. een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de precare gezondheidssituatie van uw tweelingdochters, Da.L. (O.V. [...]) en De.L. (O.V. [...]). Zij lijden beiden aan epilepsie.

Op 17 december 2019 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. U kreeg een volgbeslissing op uw echtgenoot omdat u zich bij uw verzoek integraal steunde op de motieven aangehaald door uw echtgenoot. Hierbij werd gesteld dat de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw dochters, gestaafd door een hele resem medische documenten, en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd tevens gesteld dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. U en uw echtgenoot dienden tegen deze weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 20 december 2021 hier uw tweede [en huidig] verzoek om internationale bescherming in. Op dezelfde dag diende ook uw echtgenoot een tweede verzoek in. U verklaarde in het kader van dit tweede verzoek Albanië verlaten te hebben omwille van problemen met de schuldeisers van uw echtgenoot. Die schuldeiser eiste daarenboven uw toen nog minderjarige dochter X.L. op als betaling (O.V. [...]).

Op 15 maart 2022 werd uw tweede verzoek niet ontvankelijk verklaard aangezien de verklaringen omtrent de problemen die uw echtgenoot had met schuldeisers niet konden overtuigen. U kreeg een volgbeslissing op uw echtgenoot omdat u zich bij uw verzoek integraal steunde op de motieven aangehaald door u echtgenoot. U en uw echtgenoot dienden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 september 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep omdat zij oordeelde dat u geen enkel nieuw element aangebracht had of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 1 oktober 2025 een derde verzoek in omdat u vreest voor de persoon die naar uw echtgenoot schoot op 7 oktober 1997 en hem daarbij verwondde. U heeft dit eerder niet vermeld omdat u niet zeker was of u zou kunnen blijven en dit motief voor een later verzoek bewaarde.

U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede verzoek volledig gelijkloopt met die van uw echtgenoot N.L. (O.V. [...]). Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande dient ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk te worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.10. De bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekende partij X.L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lezhe, Albanië, en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. U was in Albanië steeds woonachtig in Laç. U verliet Albanië op 2 september 2019 samen met uw vader, N.L. (O.V. [...]) en uw twee broers De.L. (O.V. [...]) en Da.L. (O.V. [...]). Jullie vertrokken toen naar Griekenland, waar jullie later werden vervoegd door uw moeder L.L. (O.V. [...]) en uw twee zussen Da.L. (O.V. [...]) en De.L. (O.V. [...]). Op 2 oktober 2019 namen jullie met zijn allen het vliegtuig vanuit Griekenland naar België. Uw oudste zus I.L. is gehuwd en verblijft nog steeds in Albanië. Op 7 oktober 2019 dienden uw beide ouders en twee zussen De.L. en Da.L. in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van uw moeder ook in uw naam als, toen nog, vergezellende minderjarige ingediend. Zowel uw ouders als zussen haalden aan Albanië enkel en alleen te hebben verlaten vanwege de precaire gezondheidssituatie van De.L. en Da.L die beiden aan epilepsie lijdten.

Op 17 december 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal de verzoeken van uw ouders en zussen kennelijk ongegrond. Er werd immers op gewezen dat de gezondheidsproblemen van uw zussen, en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen, op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. De door uw ouders aangehaalde discriminatie, corruptie en achterstelling van uw zussen was onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Noch uw ouders noch uw zussen dienden een beroep in tegen deze beslissingen.

Op 10 juni 2020 dienden De.L. en Da.L een tweede verzoek om internationale bescherming in en verwezen naar dezelfde motieven als in hun eerste verzoek, te weten hun gezondheidsproblemen en de daaruit voortvloeiende discriminatie. Op 14 augustus 2020 besliste het Commissariaat-generaal hun tweede verzoek niet in overweging te nemen, aangezien zij geen nieuwe feiten of elementen aanbrachten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep dat tegen deze beslissing ingesteld was op respectievelijk 17 december 2020 en 21 januari 2021 omdat zij oordeelde dat uw zussen geen enkel nieuw element aangebracht hadden of nieuw feit dat de kans

aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zonder België verlaten te hebben, dienden uw beide ouders op 20 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd ook het tweede verzoek van uw moeder in uw naam als, toen nog, vergezellende minderjarige ingediend. Uw vader verklaarde in het kader van dit verzoek Albanië tevens verlaten te hebben omwille van problemen met schuldeisers. Doordat hij er niet in slaagde het geleende geld en de interesten terug te betalen, diende hij geld te blijven lenen tegen steeds hogere interesten. In september (2018) stelde zijn schuldeiser voor dat uw vader in ruil voor de interesten die hij hem moest zijn niet-zieke dochter, u, zou geven aan een neef van hem. U zat op dat ogenblik in het negende leerjaar en deze neef van de schuldeiser was 39 jaar oud. Uw vader weigerde op dit voorstel in te gaan. Finaal zag uw vader geen andere uitweg dan het land te verlaten. Uw moeder sloot zich bij dit verzoek aan op de verklaringen van uw vader en haalde aan Albanië verlaten te hebben omwille van de medische problemen van uw twee zussen en de schuldeisers van uw vader. Zij gaf voorts te kennen dat bij terugkeer naar Albanië niet alleen het leven van haar maar ook dit van haar kinderen in gevaar is door de schuldeisers van uw vader. Dit tweede verzoek van uw ouders werd door het Commissariaat-generaal op 15 maart 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Er werd hierbij geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door jouw ouders werden voorgelegd, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Uw ouders gingen hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België verlaten te hebben en nog voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een uitspraak gedaan had, diende u op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. U verklaarde een eigen verzoek te willen indienen omdat jullie als gezin gevaar lopen bij een terugkeer naar Albanië. De eerste reden heeft te maken met de medische problemen van uw beide zussen, die aan epilepsie lijden. De tweede reden zijn de schulden die uw vader in Albanië heeft, waardoor hij problemen begon te krijgen met zijn schuldeiser doordat hij niet in staat was deze terug te betalen. Hij zette uw vader onder druk. Pas hier in België werden jullie hiervan op de hoogte gebracht. Toch had u in Albanië reeds door dat er iets niet klopte. Hier in België vertelde uw moeder u dat dit gebeurde omdat de schuldeiser van uw vader aan hem had voorgesteld om in ruil voor een deel van het geld u uit te huwen aan een familielid van hem. Met wat u naderhand hier in België vernam, werden er door deze schuldeiser ook doodsb bedreigingen geuit. Hierbij werd gewezen in de richting van u en uw vader. U wist niet of uw ouders voor deze problemen met deze schuldeiser zich in Albanië ooit tot de politie hebben gericht. Voor de rest had u persoonlijk niet veel problemen gekend in Albanië. Zo werd u er nooit persoonlijk het slachtoffer van fysiek of verbaal geweld. Op 30 mei 2022 werd uw eigen verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat u zich als begeleide minderjarige op dezelfde feiten beriep die uw ouders aanhaalden in hun eigen verzoek en waarvoor zij reeds een negatieve beslissing gekregen hadden. U ging hiertegen in beroep. Op 29 september 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep samen met dat van uw ouders omdat zij oordeelde dat u en uw ouders geen enkel nieuw element aangebracht hadden of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Op 1 oktober 2025 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in omdat u vreest voor de familie S. met wie uw vader problemen heeft. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven.

U legde geen nieuwe stukken neer in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat daar waar u ten tijde van uw eerste verzoek nog minderjarig was en daarvoor bepaalde steunmaatregelen toegekend kreeg, u sinds 25 september 2022 de meerderjarigheid bereikt heeft.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede verzoek volledig gelijkloopt met dat van uw vader N.L. (O.V. [...]). Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande dient ook uw tweede verzoek niet-ontvankelijk te worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.11. De bestreden beslissing in hoofde van vierde verzoekende partij De.L luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger uit Laç, Albanië. U reisde via Griekenland naar België en kwam hier op 2 oktober 2019 aan. Op 7 oktober 2019 verzocht u samen met uw ouders N.L. en L.L. (O.V. [...]) en uw tweelingzus Da.L. (O.V. [...]) voor het eerst om internationale bescherming in België. U had Albanië verlaten ten gevolge van gezondheidsproblemen. Sinds 2008 lijdt u aan epilepsie. Uw tweelingzus, Da.L. lijdt aan dezelfde ziekte. Uw vader – bij wiens verklaringen u zich integraal aansloot – gaf te kennen dat u en uw zus onterecht niet als invalide werden erkend, dat jullie financiële problemen kenden om de medische behandeling te bekostigen, dat jullie geconfronteerd werden met corruptie en sociale uitsluiting en dat jullie geen toegang hadden tot de arbeidsmarkt.

Op 17 december 2019 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. U kreeg een volgbeslissing op uw vader omdat u zich bij uw verzoek integraal steunde op de motieven aangehaald door u vader. Hierbij werd gesteld dat de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, gestaafd door een hele resem medische documenten, en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd tevens gesteld dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U ging hiertegen niet in beroep en diende, zonder België verlaten te hebben, op 10 juni 2020, samen met uw zus een tweede verzoek in waarbij u zich beriep op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek, met name uw gezondheidsproblemen en de discriminatie die u ten gevolge hiervan ervaarde. Op 14 augustus 2020 werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard aangezien uw verklaringen volledig

in het verlengde lagen van uw eerste verzoek. Op 17 december 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep omdat zij oordeelde dat u geen enkel nieuw element aangebracht had of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 1 oktober 2025 een derde verzoek in omdat u vreest voor de familie S. met wie uw vader problemen heeft. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven.

U legde geen nieuwe stukken neer in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw derde verzoek volledig gelijkloopt met dat van uw vader N.L. (O.V. [...]). Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande dient ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk te worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.12. De bestreden beslissing in hoofde van vijfde verzoekende partij Da.L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger uit Laç, Albanië. U reisde via Griekenland naar België en kwam hier op 2 oktober 2019 aan. Op 7 oktober 2019 verzocht u samen met uw ouders N.L. en L.L. (O.V. [...]) en uw tweelingzus De.L. (O.V. [...]) voor het eerst om internationale bescherming in België. U had Albanië verlaten ten gevolge van gezondheidsproblemen. Sinds 2008 lijdt u aan epilepsie. Uw

tweelingzus, De.L., lijdt aan dezelfde ziekte. Uw vader – bij wiens verklaringen u zich integraal aansloot – gaf te kennen dat u en uw zus onterecht niet als invalide werden erkend, dat jullie financiële problemen kenden om de medische behandeling te bekostigen, dat jullie geconfronteerd werden met corruptie en sociale uitsluiting en dat jullie geen toegang hadden tot de arbeidsmarkt.

Op 17 december 2019 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. U kreeg een volbeslissing op uw vader omdat u zich bij uw verzoek integraal steunde op de motieven aangehaald door uw vader. Hierbij werd gesteld dat de door u aangehaalde gezondheidsproblemen, gestaafd door een hele resem medische documenten, en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd tevens gesteld dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U ging hiertegen niet in beroep en diende, zonder België verlaten te hebben, op 10 juni 2020, samen met uw zus een tweede verzoek in waarbij u zich beriep op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek, met name uw gezondheidsproblemen en de discriminatie die u ten gevolge hiervan ervaarde. Op 14 augustus 2020 werd uw tweede verzoek niet ontvankelijk verklaard aangezien uw verklaringen volledig in het verlengde lagen van uw eerste verzoek. Op 21 januari 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep omdat zij oordeelde dat u geen enkel nieuw element aangebracht had of nieuw feit dat de kans aanzienlijk groter maakt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 1 oktober 2025 een derde verzoek in omdat u vreest voor de familie S. met wie uw vader problemen heeft. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven.

U legde geen nieuwe stukken neer in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw derde verzoek volledig gelijkloopt met dat van uw vader N.L. (O.V. [...]). Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande dient ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk te worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste middelonderdeel stellen verzoekers dat de commissaris-generaal “*petitio principis*” heeft toegepast in de bestreden beslissingen doordat de commissaris-generaal zich ertoe beperkt te stellen dat de nieuwe aangevoerde elementen in dit volgend verzoek verband houden met de gronden waarop de voorgaande verzoeken om internationale bescherming waren gebaseerd en dat, aangezien deze voorgaande verzoeken als niet geloofwaardig werden beschouwd, deze nieuwe elementen evenmin geloofwaardig zijn. Door dit te doen, begaat de commissaris-generaal een cirkelredenering waardoor elk volgend verzoek automatisch zinloos wordt.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de nieuw aangevoerde elementen ter staving van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, met name hun vrees omwille van hun betrokkenheid bij een vendetta met de familie S. Zij stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat eerste verzoekende partij sinds de definitieve beslissing inzake zijn vorige verzoeken om internationale bescherming is teruggekeerd naar zijn land van herkomst waardoor deze problemen met de familie S. opnieuw zijn opgelaaide. De terugkeer van eerste verzoekende partij naar zijn land van herkomst verklaart waarom deze vrees pas voor het eerst in het kader van dit volgend verzoek wordt opgeworpen. De tegenstrijdigheden tussen eerste en tweede verzoekende partij inzake de schietpartij in 1997 zijn te verklaren door het feit dat het hier gaat om feiten die bijna 30 jaar geleden hebben plaatsgevonden. De zeer beperkte kennis van derde, vierde en vijfde verzoekende partij over de vendetta-problemen van hun vader is te verklaren doordat deze problemen zijn begonnen in de tijd dat zij nog niet geboren waren en doordat hun ouders hen hiervan weinig hebben verteld om hen te beschermen en niet bang te maken.

In een derde middelonderdeel gaan verzoekers in op het gebrek aan bescherming van de Albanese autoriteiten in geval van vendettaproblematiek en verwijzen hiervoor omstandig naar algemene landeninformatie die dateert van 2009 tot 2016. Vervolgens wijzen ze op het gebrek aan bescherming van de Albanese autoriteiten in geval van huiselijk geweld. Tot slot besluiten ze dat de hervormingen op het vlak van nationale bescherming, waarvan melding wordt gemaakt in de “*COI Focus: Albanië – algemene situatie*” van 2025, nog onvoldoende vruchten hebben afgeworpen omdat dit rapport nog melding maakt van aanhoudende tekortkomingen.

Verzoekers vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekers vermelden in de inventaris der stukken bij hun verzoekschrift volgende landenrapporten (met vermelding van weblink):

- Verslag Internationale Vakbondskonfederatie, “*Albanië: uitbuiting van kinderen – inspanningen moeten worden verdubbeld*”;
- Verslag CSI, “*Internationaal erkende kernnormen voor arbeid in Albanië – verslag voor de algemene raad van de WTO ter beoordeling van het handelsbeleid van Albanië*”;

- Verslag Comité voor de rechten van het kind;
- COI Focus Albanië, 6 januari 2025.

3. Beoordeling

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het verzoekschrift zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat de commissaris-generaal naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden in hun hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen, dat er zich actueel geen bijkomende elementen aandienen noch worden aangereikt die hier een ander licht op werpen, dat de vorige beoordeling bijgevolg onverkort blijft gelden en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.4. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 19 november 2025, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij het huidig, derde, verzoek om internationale bescherming van eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij en waarbij het huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming van derde verzoekende partij niet-ontvankelijk worden verklaard op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die

verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.5. Verzoekers verklaren in het kader van hun huidig volgend verzoek dat zij problemen van bloedwraak met de familie S. vrezen bij terugkeer naar Albanië. Ze leggen geen stukken neer ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek.

De kernvraag is of dit element niet alleen kan worden gekwalificeerd als nieuw element, maar ook als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.6. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal *petitio principis* heeft toegepast in de bestreden beslissingen. In de mate dat verzoekers hiermee doelen op een kennelijke beoordelingsfout waarbij de commissaris-generaal zich, bij de beoordeling van de nieuwe aangevoerde elementen in dit volgend verzoek, louter zou hebben beperkt tot het stellen dat deze elementen verband houden met de gronden waarop de voorgaande verzoeken om internationale bescherming waren gebaseerd en dat, aangezien deze voorgaande verzoeken als niet geloofwaardig werden beschouwd, deze nieuwe elementen evenmin geloofwaardig zijn,

kan de Raad vaststellen dat, zoals hierna afdoende zal komen vast te staan, de commissaris-generaal in casu geen dergelijke fout kan worden toegeschreven.

3.7. Vooreerst, in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift beweren, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen terecht wordt vastgesteld dat de nieuwe elementen waarop het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers is gebaseerd, met name de problemen van bloedwraak met de familie S., geenszins verband houden met de elementen die zij in het kader van hun vorige verzoeken hebben aangehaald. De vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers hadden betrekking op enerzijds de gezondheidsproblemen van vierde en vijfde verzoekende partij en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen voorafgaand aan hun vertrek uit Albanië en anderzijds de problemen met de schuldeisers nadat eerste verzoekende partij omwille van deze medische toestand geld had geleend. Deze vorige verzoeken werden bij definitieve beslissing afgewezen, zodat de beoordeling hiervan vaststaat en hiervoor geen beroepsmogelijkheden meer resten.

3.8. Wat betreft de nieuwe elementen die verzoekers in het kader van hun huidige volgend verzoek hebben aangehaald, met name hun problemen van bloedwraak met de familie S., treedt de Raad de commissaris-generaal integraal bij waar deze op basis van volgende pertinente vaststellingen terecht vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u in een bloedwraak zit met de familie S., u op 7 oktober 1997 aangevallen werd met een automatisch wapen en sindsdien constant bedreigingen krijgt, overtuigen deze verklaringen allerminst. Ten eerste is het zo dat u deze gebeurtenissen -, ofschoon u in uw huidige verzoek stelt dat deze uw vrees bij terugkeer naar Albanië bepalen, - op geen enkel moment ter sprake bracht tijdens uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming terwijl deze problemen toen al bestonden. Integendeel, toen u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had gekend met medeburgers antwoordde u ontkennend (CGVS vragenlijst VIB I, vraag 3.7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek bracht u deze problemen geheel niet ter sprake en ook toen, wanneer u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had gekend in Albanië, verklaarde u nooit met medeburgers in Albanië problemen te hebben gekend (CGVS VIB I, p. 12). Evenmin verklaarde u hierover iets tijdens uw tweede verzoek, integendeel, u sprak er enkel over de problemen met uw schuldeisers en wanneer u gevraagd werd of u daarnaast nog andere elementen had die u wou toelichten met betrekking tot uw tweede verzoek, verklaarde u andermaal dat dit niet het geval was (Verklaringen volgend verzoek VIB II, vraag 20). Uw echtgenote verklaarde toen eveneens geen andere elementen te willen toevoegen behalve de medische situatie van uw dochters en de problemen met de schuldeiser (Verklaringen volgend verzoek L.L. VIB II, vraag 20). Daarnaast blijkt dat u ook ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw tweede verzoek net zomin met enig woord repte over enige vrees omwille van een bloedwraak. U beperkte zich er louter tot het herhalen van uw problemen met de schuldeisers. U gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige verzoek waarom u hierover tijdens uw vorig verzoek niets verteld heeft, verklaarde u dat u dit niet logisch vond omdat u hoopte op een verzoening ondanks dat men u bleef bedreigen (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 17). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij deze problemen niet vermeldde omdat jullie niet zeker waren of jullie hier konden blijven. Daarom bewaarde ze dit motief voor een volgend verzoek (Verklaringen volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 17). Deze verklaringen houden uiteraard geen steek. Een verzoek om internationale bescherming op zich impliceert immers een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat u naliet de essentie van uw vlucht uit Albanië en uw vrees bij terugkeer tijdens uw vorige twee verzoeken mee te delen, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven ernstig kan worden getwijfeld.

Wat nog meer is, u en uw echtgenote leggen compleet verschillende verklaringen af over de beschieting van 1997. U zegt dat dit kaderde in een bloedwraak en u rechtstreeks beschoten werd door Z.S. en hierbij twee schotwonden aan uw been had (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 17). Uw echtgenote daarentegen weet allereerst niet wie u beschoten heeft of waarom precies, maar kadert dit wel in de algemene chaos en oorlogstoestand die er toen heerste en stelt dat u niet rechtstreeks beschoten werd (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 17).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat indien u daadwerkelijk een actieve bloedwraakvete verwikkeld bent, uw kinderen hier bitter weinig van af weten. Uw dochter X.L. weet enkel dat u een aanvaring had met de familie S., maar kan daar verder niets over vertellen en haalt evenmin aan dat het om een bloedwraak zou gaan (Verklaring volgend verzoek X.L. VIB II, vraag 17). Uw dochter Da.L. haalt aan dat uw eigen vader problemen had met de familie S. en u dat een jaar voor jullie vertrek aan haar zei, maar weet daar verder niets van omdat u vond dat het beter was dat ze er niets van wist (Verklaring volgend verzoek Da.L. VIB III, vraag 17). Ook uw dochter De.L. raakt niet verder dan te stellen dat er een kleine aanvaring was met de familie S. en dat u hier pas de laatste jaren met hen over sprak, maar is zelf niet in staat verdere uitleg te

verschaffen bij de vrees voor deze familie (Verklaring volgend verzoek De.L. VIB III, vraag 17 en 20). Er kan en mag immers verwacht worden dat indien u effectief in een bloedwraak verwickeld bent, uw kinderen weten voor wie ze vrees moeten hebben, wat de reden daarvan is en welke incidenten er plaatsgevonden hebben, zodoende zich beter te kunnen beschermen. Dat u zulks niet zou zeggen aan uw kinderen, toont bijgevolg aan dat er in hun hoofde geen reële vrees is bij terugkeer naar Albanië.

Daarenboven blijkt dat u minstens tweemaal terug bent gekeerd naar Albanië. Eenmaal van december 2024 tot april 2025 (Verklaring volgend verzoek VIB III, vraag 16) en een andere keer voor een week tot tien dagen in september 2025 voor de begrafenis van uw moeder (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 16). Hoewel voor de terugkeer omwille van de begrafenis van uw moeder begrip opgebracht kan worden, is dat niet het geval voor uw terugkeer van december 2024 tot april 2025. Dit staat haaks op uw vrees voor terugkeer en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak verder. Bovendien blijkt dat uw echtgenote wel in België bleef in die periode (Verklaring volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 16).

Gelet op bovenstaande elementen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie S. en hierdoor niet naar Albanië terug te kunnen.”

In het verzoekschrift beperken verzoekers zich tot het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter bovenstaande pertinente bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat de problemen van bloedwraak met de familie S. opnieuw zijn opgelaaaid nadat eerste verzoekende partij was teruggekeerd naar Albanië, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal deze verklaring wel degelijk in aanmerking heeft genomen maar terecht heeft besloten dat deze allerminst overtuigt omdat eerste en tweede verzoekende partij tijdens de procedures van hun twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming nooit enige melding hebben gemaakt van deze problemen van bloedwraak terwijl deze problemen toen al bestonden. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van een asielprocédure waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat eerste en tweede verzoekende partij geheel nalieten deze problemen van bloedwraak te vermelden in het kader van hun twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming en, zoals tweede verzoekende partij zelfs verklaarde, dit motief te hebben bewaard voor een volgend verzoek (Verklaringen volgend verzoek L.L. VIB III, vraag 17), ondermijnt op ernstige wijze de oprechtheid van dit asielmotief.

Waar verzoekers de tegenstrijdigheden inzake de schietpartij van 1997 trachten te verklaren door het feit dat het hier gaat om feiten die bijna 30 jaar geleden hebben plaatsgevonden, merkt de Raad op dat de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij zodanig van elkaar verschillen dat ze niet kunnen worden verklaard of verschoond door het tijdsverloop. Eerste verzoekende partij stelt dat hij rechtstreeks werd beschoten door Z.S. en kadert dit in een bloedwraak terwijl tweede verzoekende partij verklaart niet te weten wie haar echtgenoot heeft beschoten en waarom precies. Ze kadert de beschieting in de algemene chaos en oorlogstoestand die er toen heerste en stelt dat haar echtgenoot niet rechtstreeks werd beschoten (Verklaring volgend verzoek N.L. en L.L. VIB III, vraag 17).

Waar verzoekers de zeer beperkte kennis van derde, vierde en vijfde verzoekende partij over de problemen van bloedwraak van hun vader trachten te verklaren door te stellen dat deze problemen zijn begonnen in de tijd dat zij nog niet geboren waren en doordat hun ouders hen hiervan weinig hebben verteld om hen te beschermen en niet bang te maken, kan de Raad dit verweer geenszins volgen. Derde, vierde en vijfde verzoekende partij zijn ondertussen meerderjarig waardoor er redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze op de hoogte zijn van het asielmotief waarop zij hun volgend verzoek baseren.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake hun problemen van bloedwraak met de familie S.

3.9. Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers inzake hun problemen van bloedwraak met de familie S., quod non, maken zij het niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit de “COI Focus Albanië – Algemene situatie” van 6 januari 2025 waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde informatie blijkt immers “dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettemin staan hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en

de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo’s en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.”

Verzoekers werpen hier geen ander licht op. In het verzoekschrift beperken ze zich tot het op algemene wijze uiten van kritiek op de beschermingsmogelijkheden in Albanië en tot het refereren aan algemene, minder actuele rapporten van 2009 tot 2016. Bovendien tonen verzoekers door het louter stellen “dat de hervormingen waarvan melding wordt gemaakt in de “COI Focus: Albanië – algemene situatie” van januari 2025 nog onvoldoende vruchten hebben afgeworpen omdat dit rapport nog melding maakt van aanhoudende tekortkomingen”, geenszins op onderbouwde wijze aan dat de in de bestreden beslissingen aangehaalde informatie onjuist of achterhaald is of dat er zich een andere conclusie opdringt.

Verzoekers dienen in concreto aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, alwaar zij evenwel in gebreke blijven. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden vastgesteld: “U

haalde immers nergens in uw verklaringen aan waarom u de hulp van en/of bescherming van deze autoriteiten niet zou kunnen inroepen (Verklaring volgend verzoek VIB II en VIB III). U stelde bovendien in het kader van uw eerste verzoek nooit enige problemen met de Albanese autoriteiten te hebben gekend (persoonlijke notities CGVS 1ste VIB, p. 12)."

Met een loutere verwijzing naar algemene gedateerde informatie in het verzoekschrift maken verzoekers geenszins in concreto aannemelijk dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en/of dat de Albanese autoriteiten onmachtig dan wel onwillig zullen zijn om hen, bij terugkeer naar Albanië, de nodige hulp en/of bescherming te bieden.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog ingaan op het gebrek aan bescherming van de Albanese autoriteiten in geval van huiselijk geweld en in de inventaris der stukken verwijzen naar verslagen inzake uitbuiting van kinderen en kernnormen voor arbeid in Albanië en naar een verslag van het Comité voor de rechten van het kind, laten zij de Raad geheel in het ongewisse wat het verband is met hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekers zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

3.11. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard

3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden aangenomen.

3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

